

OSTANI V KROGU

Jože Udovič

Grenak napev
me vodi
po neznanem.

Zvezde leže na tleh
razsute,
škripljejo
pod nogami.

V visoki lini
nočne ptice
brusijo koso smrti.

Vrtinec listja in prahu
pred mano
se širi in spreminja
v prazni ples sveta.

Za ovinkom
vstane iz globeli
zadihan velikan
in me ustavi.

Oči se uničuje
zastrmijo vame.
Objamejo me veje
črnih rok.

Nenadoma začutim:
na vseh straneh
je toliko nastav, ograj,
razpok, previsov, strmih sten,
da si nazadnje pravim:
Zakaj poskušaš uteči?
Glej v te oči in vse življenje
meči vanje
ostri pesek zvezd.

SVET, KI JE V RESNICI TVOJ

Jože Udovič

Pogled drsi
po rdeči skorji sonca, dišeči kakor južni sad,
ki ga lupijo prsti neba,
po ptičjih jatah, ki nosijo poletni dih
z drevesa na drevo,
po strmečih zenicah stvari,
po obrazu vode,
po živi meji, ki drži
za roko otroka in ga pelje
pod gotske loke smrek,
po ostrini meseca, ki žanje večerni lan
za jutra beli prt,
drsi in nazadnje omahne na dno.

Omahne v svet, ki je v resnici tvoj:
oddavnaj si doma
na zemlji, ki so jo prerili krti praznine
na vse strani,
v zraku, dišečem po pozni jeseni,
v času, ki počrni med prsti.

SKOZI ZAPRTE VEKE

Jože Udovič

Kadar opaziš, kako tihotapijo
žalost bele jadrnice oblakov,
in ne pošlješ za njimi svojih jat,
kadar zagledaš, kako se obrača
sončnica za hladnim soncem nebrižnosti,
in ti zleti pogled proti tvojemu jutru,
kadar veter prične rožljati
s ključi kakor ječar
in ne povešiš osuplih rok
v nizko, somračno svetlobo,
kadar valpet zime iztakne oči
tvojim lastovicam, in jih znova pustiš,
da odhitijo in s perutnicami
iščejo čisto višavo,
kadar se železna vrata na trgu vetrov
zaloputnejo in ti priprejo prste —
pa znova sežeš po nemogočem,
se v svojih sanjah ta težki svet
nevidno premakne na tvojo stran
za drobno makovo zrno.